

Arrest

nr. 225 308 van 28 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/b5
1030 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 maart 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 april 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juni 2018 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 maart 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) dat deze verblijfsaanvraag ongegrond is.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 13 maart 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de volgende persoon,

*A., A., geboren te A.-M. op (...) 1960 (...)
+ meerderjarige zoon: A., A., geboren te G. op (...)1990 (...)
Nationaliteit: Russische Federatie
Adres: (...) Sint-Genesius-Rode*

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkenen op 08.06.2018, en na indiening, gevolgd door een positieve adrescontrole op 21.06.2018,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De aanvraag is ontvankelijk. Dat houdt in dat onze dienst aanvaardt dat er in casu buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Hieronder worden een aantal argumenten uit het verzoekschrift zo bondig mogelijk weergegeven om een beeld te schetsen van de persoonlijke situatie van de betrokkenen: De betrokkenen beroepen zich op hun recht op een gezinsleven dat enkel in België kan worden beleefd en op hun sociaal netwerk opgebouwd tijdens hun lange en grotendeels legale verblijf in de zin van art. 8 EVRM, waaraan bovendien hun werkbereidheid wordt toegevoegd. In casu vormen de betrokkenen, vader en zoon, één gezin met hun respectievelijke echtgenote (wat de vader betreft) en moeder (wat de zoon betreft) en de dochter/zus op éénzelfde adres, terwijl mevrouw en dochter/zus erkend werden als vluchtelingen en derhalve genieten van legaal verblijf. Mevrouw ontving een erkenning van haar handicap van 66% en haar psychiater bevestigt de nood aan mantelzorg op lange termijn, een taak die door haar echtgenoot en zoon worden gedragen. De totale duur van het verblijf (met inbegrip van het irregulier verblijf) sedert 2007 en de daarmee gepaard gaande sociale verankering wordt aangehaald. Er wordt gewezen op de lange duur van het legale verblijf van vader en zoon, van de asielaanvraag op 03.07.2007 tot de weigering ten gronde van de aanvraag op grond van art. 9 ter dd. 24.02.2014. Er wordt gesteld dat de procedure op grond van art. 9 ter, die werd afgesloten met een weigeringsbeslissing, op zich onredelijk lang geduurd heeft.

De zoon heeft hier school gelopen, meer bepaald TSO boekhouding en informatica. Bovendien volgde hij intensieve cursussen Nederlands, Frans en Engels. Desbetreffende wordt een schoolattest voorgelegd van het 1ste leerjaar van de 3de graad TSO Boekhouden-informatica dd. 16.09.2011 alsook een attest van het Universitair Talencentrum Nederlands voor Anderstaligen dd. 23.01.2009 met daarenboven attesten inzake intensieve Franse (2009-2010) en Engelse (09.05.2011 – 30.06.2011) taallessen.

De zoon legt 3 getuigenissen voor van vrienden, die hem willen bijstaan in het vinden van werk op de plaats waar zichzelf tewerk gesteld zijn, nml. bij P. in Mechelen. Een medewerker van de bvba S. schrijft dat hij zijn zoon zal aanspreken om hem in het eigen schildersbedrijf op te nemen. Voor de vader wordt een inburgeringsattest en het bewijs van gevolgde taallessen (niveau Breakthrough en Waystage) voorgelegd.

Er worden een aantal doorleefde steunbetuigingen voorgelegd van Belgen met toevoeging van hun Belgische identiteitskaarten, waarbij de mensen opmerken niet te begrijpen waarom de helft van het gezin over verblijfsrecht beschikt en de andere helft niet.

De ingeroepen motieven volstaan echter niet ter rechtvaardiging voor het afleveren van een verblijfsmachtiging aan de betrokkenen. Daar de aanvraag gegrond is, wordt enkel ingegaan op de elementen ten gronde, terug te vinden op blz. 9 en 10 van het verzoekschrift.

Elke aanvraag wordt op individuele wijze onderzocht. Men kan er niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin de gezinsleden verkeren, analoog of commensurabel zijn.

Wat de procedures betreft, dient opgemerkt te worden dat de betrokkenen vroeger zijn aangekomen dan hun andere gezinsleden en dat de asielaanvraag wat hen betreft, dd. 10.05.2010 werd afgesloten met een weigering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan het gezin de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hen subsidiaire bescherming te verlenen. Hierbij werd het gebrek aan geloofwaardigheid inzake de door hem ingeroepen asielmotieven opgegeven.

Het is pas bij de 2de asielprocedure van mevrouw, die zij afzonderlijk indiende voor zichzelf en haar minderjarige dochter D., dat er nieuwe elementen aan het licht zijn gekomen die enkel haarzelf betreffen, en die hebben geleid tot het bekomen van de vluchtelingenstatus voor haarzelf en haar dochter.

Aldus stellen we hier een belangrijk onderscheid vast tussen de situatie van de gezinsleden onderling.

Verder beroepen mijnheer en zijn zoon zich op de duur van het legale verblijf. Het was hen voorlopig toegestaan te verblijven in het kader van de eigen asielprocedure en in het kader van de aanvraag op grond van art. 9 ter gebaseerd op de medische problemen van mevrouw. De aanvraag op grond van art. 9 ter dd. 26.09.2009 werd op 24.02.2014 afgesloten met een ongegronde beslissing.

Huidig verzoekschrift op grond van art. 9 bis is het 3de op rij. De aanvraag dd. 16.01.2012 werd op 04.04.2013 onontvankelijk verklaard en ten aanzien van de aanvraag dd. 04.03.2015 werd dd. 07.07.2015 eveneens een onontvankelijke beslissing genomen.

Concluderend dient opgemerkt te worden dat, alhoewel de betrokkenen inderdaad gedurende een periode over legaal verblijf hebben beschikt, zij op geen enkel moment van hun verblijf "werden gemachtigd tot verblijf," in tegenstelling tot vrouw en dochter die in het bezit werden gesteld van een B-kaart.

Vreemdelingen die wensen een wettig verblijf te bekomen in het Rijk, moeten voldoen aan de door de wet of door een Koninklijk Besluit vastgestelde voorwaarden voor een machtiging tot verblijf.

In deze context is het belangrijk om te vermelden dat de geëigende procedure voor gezinshereniging op 28.07.2016 geweigerd werd met een beslissing tot niet-inoverwegingname. Het indienen van onderhavig aanvraag om machtiging tot verblijf kan nochtans geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een weigering van een procedure gezinshereniging.

In huidig verzoekschrift worden artikel 8 EVRM en artikel 22 van de grondwet aangehaald met betrekking op de eerbiediging van het privé-leven.

In Art. 8 EVRM, lid 2 wordt echter bepaald dat de overheid kan ingrijpen in het familieleven wanneer dit bij wet (in casu de vreemdelingenwet) voorzien is en in een democratische samenleving vereist is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de volksgezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. In casu dient een proportionaliteitstoets uitgevoerd te worden. Bij de fair-balance-toets worden de belangen van het individu afgewogen ten opzichte van die van de staat.

De Analysedienst van de Veiligheid van de Staat waarschuwde onze dienst dat de betrokkenen door hun dienst gekend zijn. In dergelijke gevallen wordt inhoudelijk zo weinig mogelijk meegedeeld aan de behandelende ambtenaar omwille van de noodzakelijke geheimhouding. Dergelijke adviezen mogen doorgaans niet meegedeeld worden aan de betrokkene zelf, noch aan derden. In voorliggend dossier werd gezien de omstandigheden uitzonderlijk de toestemming verleend om de geheimhouding gedeeltelijk op te heffen inzake het negatieve advies van de Veiligheid van de Staat voor zowel vader als zoon. Dit negatieve advies houdt in dat beiden worden geacht een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de nationale veiligheid op basis van geheime en vertrouwelijke gegevens waarover de bevoegde dienst beschikt. Wat de zoon betreft, wordt toestemming verleend om het volgende te argumenteren: Hij "is gekend voor zijn contacten in het Tsjetsjeense radicale milieu en voor contacten met een persoon gelinkt aan terrorisme." Terrorismen heeft een zware impact op de samenleving. Aldus houdt het weigeren van het voorliggend verzoekschrift een fundamenteel belang van de samenleving in.

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is en kennis van de landstalen heeft. Voorts heeft de zoon de kans gekregen om hier school te lopen, wat aangeeft dat hem zijn recht op onderwijs niet werd ontzegd ondanks zijn irreguliere verblijf. Deze elementen geven echter geen automatisch recht op een verblijfsvergunning.

Het toekennen van een verblijfsmachtiging op grond van art. 9 bis is een gunstmaatregel, en de betrokkenen komen door hun eigen persoonlijk gedrag niet in aanmerking voor deze gunstmaatregel.

Daar er geen bevel om het grondgebied te verlaten, wordt afgeleverd, is er geen schending van de hierboven aangehaalde artikels.

De betrokkenen worden niet gescheiden van hun legaal verblijvende gezinsleden.

Huidige beslissing ontnemt de betrokkenen niet de verdere uitbouw van hun privé – leven zoals zij dit op heden hebben, zodat er in casu opnieuw geen schending is van de hierboven aangehaalde artikels.

Wat de zoon betreft, wordt er gewezen op zijn grootste onderscheiding bij het behalen van een diploma secundair onderwijs in het herkomstland. Hij heeft alhier school gelopen.

De verzoeker legt een attest voor van het Universitair Talencentrum Nederlands voor Anderstaligen dd. 23.01.2009 wat betreft het beginnersniveau 1, elementaire kennis. Alhoewel hij geslaagd is voor dit onderdeel, vormt dit geen bewijs voor zijn integratie daar zijn taalkennis van het Nederlands, afgaande op dit attest, beperkt is tot het overlevingsniveau in deze samenleving. Dit is immers het allerlaagste niveau dat een anderstalige, die de taal niet beheerst, kan bereiken, na lessen gevolgd te hebben.

Hij legt attesten voor inzake intensieve Franse (2009-2010) en Engelse (09.05.2011 – 30.06.2011) taallessen.

Hij legt een schoolattest voor dat reeds dateert van 16.09.2011 betreffende het 1ste leerjaar van de 3de graad Technisch Secundair Onderwijs. Dit stuk toont enkel aan dat hij dat jaar ingeschreven was. Het bewijst echter niet dat hij geslaagd is voor dat schooljaar. Het is niet gekend of een gebrek aan taalkennis aan de basis lag van deze ontstentenis. De betrokkene toont niet aan dat hij zijn scholing in België heeft afgemaakt. Dit is iets wat volledig te wijten is aan het persoonlijke gedrag van de betrokkene zelf. Nochtans zou het voltooiën van het secundaire onderwijs in België kunnen opgevat worden als een teken van integratie, wat nu niet het geval is. Het is namelijk zo dat het hebben van een diploma heel belangrijk is in onze samenleving, vooral met het oog op tewerkstelling.

Verder wordt gewezen op de werkwillegheid en de mogelijkheid dat de zoon, via zijn vrienden, o.a. T. en I. I., aan werk zou kunnen geraken omdat die vrienden hem zouden willen aanbevelen bij hun werkgever. Een medewerker van de bvba S. schrijft dat hij zijn zoon zal aanspreken om hem in het eigen schildersbedrijf op te nemen. Echter nergens uit blijkt dat de betrokkene zelf de moeite heeft genomen om te solliciteren, zodat de werkwillegheid niet echt bewezen wordt. Nergens uit blijkt dat één van de bedrijfsleider effectief zou overgaan tot het in dienst nemen van de betrokkene.

In het voorliggende verzoekschrift wordt de werkwillegheid van vader en zoon niet bewezen in die zin dat er voor geen van beiden een tewerkstellingsbelofte of een arbeidsovereenkomst wordt voorgelegd.

En zelfs indien de betrokkenen dergelijke stukken zouden voorleggen, dan nog dient opgemerkt te worden dat zij niet over een toelating tot tewerkstelling beschikken.

De vader legt een inburgeringsattest voor alsook attesten van basiseducatie o.a. Alfa Breakthrough 15, Waystage 13 dd. 19.01.2012, vergezeld van een getuigenis van een leerkracht Nederlands dd. 12.09.2012. Derhalve dient verrassend te worden opgemerkt dat deze man, ondanks zijn leeftijd, blijkbaar betere resultaten kan voorleggen wat betreft de Nederlandse taallessen dan zijn zoon die nochtans in België in een secundaire school was ingeschreven (zonder dat daaruit kan afgeleid worden dat hij effectief school heeft gelopen.) Het niveau "Waystage" bevindt zich op de 2de trap van beheersing van de Nederlandse taal. Het is duidelijk dat een anderstalige die enkel het niveau Waystage behaalde, zich noodgedwongen zal moeten beperken tot een alledaagse en beperkte woordenschat om korte gesprekjes te voeren waarin basisinfo wordt gegeven. Het is daarbij normaal dat

de andertalige langzaam spreekt, soms met een minder goed verstaanbaar accent en dat hij nog veel fouten maakt.

Na de niveaus Breakthrough en Waystage komen Threshold, Vantage en Effectiveness. Het is pas in de laatste fase dat een anderstalige een langer betoog kan begrijpen, ook zonder duidelijke structuur, dat hij zich vloeiend kan uitdrukken zonder merkbaar te moeten zoeken naar uitdrukkingen, dat hij precies meningen en ideeën met precisie kan formuleren, dat hij over zowel vertrouwde als complexe zaken kan spreken in een normaal tempo, discussieprogramma's volgen op de radio, een lezing kan begrijpen over onbekende onderwerpen enz. De betrokkene toont niet aan dat hij verdere lessen zou gevolgd hebben na het niveau Waystage om tot een betere taalbeheersing en alzo tot een verdere integratie te komen om op een volwaardige wijze te kunnen deelnemen aan het gemeenschapsleven.

Er worden geen bewijzen voorgelegd van een deelname aan het verenigingsleven. Wel worden er getuigenissen voorgelegd, waarbij de mensen uit hun omgeving begrijpelijkerwijze opmerken niet te begrijpen waarom de helft van het gezin over verblijfsrecht beschikt en de andere helft niet. Uit hun getuigenissen blijkt dat ze enkel de betrokkenen kennen zoals zij zich voordoen, zonder de andere kant van hun persoonlijkheid te kennen. Die goedbedoelende mensen hebben geen weet van de negatieve elementen in het dossier van de betrokkenen, zodat men enkel kan concluderen dat ze hen niet echt kennen en niet echt weten waarmee de betrokkenen, die zich pro forma vriendelijk voordoen, zich in het geheim bezig houden. De getuigen weten niet dat de betrokkenen een bedreiging vormen voor de nationale veiligheid van het land.

Alhoewel er dus aanvankelijk pogingen tot integratie worden vastgesteld in hoofde van vader en zoon, worden er in huidig verzoekschrift, ondanks de duur van het verblijf en ondanks het gedeeltelijke legale verblijf, geen bewijzen voor actuele of verregaande inspanningen tot integratie voorgelegd, zodat de voorgelegde elementen ten gronde niet kunnen worden weerhouden ter rechtvaardiging voor het eventuele aflevering van een verblijfsmachtiging."

2. Over de rechtspleging

De verzoekers hebben tijdig een synthesememorie neergelegd.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, voeren de verzoekers de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit het betoog zoals uiteengezet in het verzoekschrift blijkt dat de verzoekers tevens de schending aanvoeren van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In hun synthesememorie weerhouden de verzoekers de schending van alle voornoemde rechtsregels en antwoorden zij tevens op een aantal elementen van de repliek in de nota met opmerkingen.

De verzoekers betogen in de synthesememorie het volgende:

"De aanvraag wordt ontvankelijk verklaard omdat aangenomen wordt dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. De elementen ten gronde ingeroepen worden echter onvoldoende geacht.

Eerste onderdeel

De beslissing verklaart de aanvraag ongegrond, in de eerste plaats omdat verzoekers door de Staatsveiligheid zouden gekend zijn. Het negatieve advies "houdt in dat beiden worden geacht een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de nationale veiligheid op basis van geheime en vertrouwelijke gegevens waarover de bevoegde dienst beschikt. Wat de zoon betreft, wordt toestemming verleend om het volgende te argumenteren: Hij is gekend voor zijn contacten in het Tsjetsjeense radicale milieu en voor contacten met een persoon gelinkt aan terrorisme'. Terrorism

heeft een zware impact op de samenleving. Aldus houdt het weigeren van het voorliggend verzoekschrift een fundamenteel belang van de samenleving in."

Echter, ook wanneer redenen van nationale veiligheid worden ingeroepen, moet een beslissing gemotiveerd worden of moeten minstens in het administratief dossier de nodige elementen aanwezig zijn die wijzen op een gevaar voor de nationale veiligheid, bij gebreke waarvan de Raad zijn wettigheidscontrole niet kan uitoefenen. Daar luidens de bestreden beslissing deze elementen zich niet in het administratief dossier bevinden, kan de Raad zijn controle niet uitoefenen, waardoor de formele motiveringsplicht wordt geschonden (RvV 4 oktober 2018, nr. 210.556).

Het betrokken motief lijkt determinerend te zijn zodat de gegrondheid van dit onderdeel tot de vernietiging van de bestreden beslissing moet leiden.

Tweede onderdeel

In de bestreden beslissing haalt verweerder een aantal elementen aan die erop zouden wijzen dat verzoekers integratie onvoldoende is. In dat geval dient verweerder uit te leggen waarom dit zo is daar de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder beschikt hem niet ontslaat van de verplichting om de beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren (RvS 21 februari 2008, nr. 179.935; RvV 23 april 2012, nr. 79.938; 8 november 2012, nr. 91.181; 20 maart 2013, nr. 99.287; 9 juli 2013, nr. 106.522, bevestigd door RvS 26 juni 2014, nr. 227.899; RvV 1 december 2015, nr. 157.522).

Dat is niet het geval met de bestreden beslissing, zoals hierna blijkt:

1. Er wordt overwogen dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekers afgewezen werd omdat hun verklaringen (lees: deze van eerste verzoeker) ongeloofwaardig waren, terwijl de echtgenote t.g.v. een volgend verzoek erkend werd als vluchteling omwille van eigen motieven. Bijgevolg is er een belangrijk onderscheid tussen de situatie van de gezinsleden onderling.

Dit motief is niet pertinent. Immers, indien de situatie van de 2 echtgenoten dezelfde was geweest, had eerste verzoeker geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vw. hoeven in te dienen. En het gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaringen afgelegd tijdens een verzoek om internationale bescherming is geen reden om een aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis Vw. af te wijzen.

2. Verzoekers beroepen zich op de lange duur van het wettig verblijf, maar dit verzoek is het derde ingediend op grond van artikel 9bis Vw.

Dit motief is evenmin pertinent, daar de twee vorige aanvragen werden afgewezen om formele redenen, zoals uit het feitenrelaas blijkt. M.a.w. dit verzoek, en de beslissing daarover, is het eerste waarin de elementen ten gronde worden beoordeeld.

3. Daar waar verzoekers inderdaad een wettig verblijf (van ongeveer 7 jaar) kunnen invoeren, werden zij nooit "gemachtigd tot verblijf".

Dit motief is zinloos en dus niet pertinent: vermits verzoekers over een wettig doch precair beschikten, vragen zij door deze aanvraag precies te worden gemachtigd tot verblijf. Verweerder kan verzoekers niet afwijzen omdat ze nog niet gemachtigd werden tot verblijf, omdat dat precies het doel is van de aanvraag.

4. Vreemdelingen die wensen een wettig verblijf in België te verkrijgen, moeten voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor een machtiging tot verblijf. De geëigende procedure voor gezinshereniging werd op 28 juli 2016 geweigerd door een beslissing tot niet- inoverwegingname. Het indienen van deze aanvraag kan niet dienen als een soort hoger beroep tegen de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming of tegen de weigering van de aanvraag gezinshereniging.

Om te beginnen verwacht verwerende partij de begrippen "machtiging tot verblijf" en "toelating tot verblijf". De 2 aangehaalde procedures (verzoek om internationale bescherming -dat verwerende partij nog steeds met de verouderde term "asielaanvraag" aanduidt- en de aanvraag tot gezinshereniging) zijn aanvragen die leiden tot een toelating tot verblijf. Om op grond van artikel 9bis Vw. een machtiging tot verblijf te verkrijgen zijn er volgens een vaste rechtspraak geen voorwaarden. De aanvraag kan niet

geweigerd worden omdat eerste verzoeker niet aan de voorwaarden van artikel 10 Vw. beantwoordt, daar artikel 9 Vw. precies de gevallen viseert die niet onder toepassing van artikel 10 Vw. vallen (RvS 23 februari 1984, nr. 24.009; RvV 26 februari 2009, nr. 23.770). De motivering is bijgevolg wederom niet pertinent.

5. M.b.t. artikel 8 EVRM (gezinsleven en privéleven) beslist verweerder het volgende. Artikel 8, lid 2 laat een inmenging in het gezins- en privéleven toe om welbepaalde redenen en wanneer dit in een democratische samenleving nodig is.

Er wordt allereerst verwezen naar het advies van de Staatsveiligheid m.b.t. redenen van nationale veiligheid. Hiervoor wordt verwezen naar het eerste onderdeel. Vermits niet geweten is waarover het concreet gaat, kan de Raad ook niet nagaan of de fair balance-toets correct werd gemaakt, waardoor artikel 8, lid 2 geschonden wordt.

Verder meent verweerder dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd, ingeburgerd zijn en kennis van de landstalen hebben, en dat tweede verzoeker de kans gekregen heeft om hier school te lopen, wat aangeeft dat hem zijn recht op onderwijs niet werd ontzegd ondanks zijn irreguliere verblijf (quod non: verweerder zegt elders dat het wel regelmatig was! Dit getuigt van onzorgvuldigheid). Deze elementen geven echter geen automatisch recht op een verblijfsvergunning. Volgens vaste rechtspraak evenwel is een motivering volgens dewelke een goede integratie en een lang verblijf gegevens zijn die kunnen maar niet moeten leiden naar een gunstige beslissing, en daarom deze gegevens onvoldoende zijn voor een machtiging tot verblijf -waar de motivering van de bestreden beslissing op neerkomt- onvoldoende daar ze verzoekers niet toelaten te begrijpen waarom in hun geval deze gegevens onvoldoende zijn om een machtiging te verkrijgen (RvV 26 mei 2012, nr. 80.255, cassatieberoep verworpen bij RvS 21 mei 2013, nr. 223.525, en in dezelfde zaak RvV 30 september 2016, nr. 175.607; 24 mei 2012, nr. 81.668; 27 november 2012, nr. 92.227; 11 december 2012, nr. 93.280; 31 januari 2013, nr. 96.267; 20 maart 2013, nr. 99.287; 17 oktober 2013, nr. 112.181; 12 juni 2015, nr. 147.667; 31 januari 2019, nr. 216.253).

Verweerder voegt hieraan toe dat het toekennen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis Vw. een gunstmaatregel is, terwijl verzoekers door hun eigen persoonlijk gedrag niet in aanmerking komen voor deze gunstmaatregel. Hier wordt kennelijk verwezen naar het beweerde gevaar voor de nationale veiligheid, en verzoekers verwijzen bijgevolg naar wat hierover supra werd betoogd.

Tevens stelt verweerder dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, en dat er bijgevolg geen schending is van artikel 8 EVRM daar verzoekers niet gescheiden worden van hun gezinsleden in wettig verblijf; de bestreden beslissing ontnemt verzoekers niet de verdere uitbouw van hun privéleven zoals zij dit tot op heden hebben. Hierdoor schendt verweerder artikel 8 EVRM, daar dit niet alleen van toepassing is bij een verwijderingsmaatregel, maar ook bij een beslissing over het verblijf (RvS 17 mei 2018, nrs. 241.520, 241.521 en 241.534). Overigens houdt artikel 8 niet alleen een negatieve verplichting in van de Staat om zich te onthouden van een willekeurige inmenging in het privé- of gezinsleven van het individu, maar ook een positieve verplichting inherent aan het effectief naleven van een recht op privé- en gezinsleven. M.a.w. het volstaat niet dat de Staat zich ervan onthoudt de betrokkene te verwijderen, maar deze moet ook, indien nodig door positieve maatregelen te nemen, waarborgen dat deze rechten zonder hindernis kunnen uitgeoefend worden (EHRM 16 juni 2005, Syssoyeva e.a./Letland, § 104).

6. M.b.t. tweede verzoeker wordt gesteld dat zijn kennis van het Nederlands geen bewijs is van integratie daar dit beperkt is tot het beginnersniveau 1. elementaire kennis. Hoger, op blz. 2 bovenaan, wordt evenwel gesteld dat hij "intensieve cursussen" Nederlands volgde. Het gaat hier om een tegenstrijdige motivering, wat gelijkstaat met afwezigheid van motivering en bijgevolg een schending van de formele motiveringsplicht, evenals een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien wordt gesteld dat hij attesten van intensieve cursussen Frans (2009-10) en Engels (2011) voorlegt. Tweede verzoeker woont in Sint-Genesius-Rode, een Vlaamse gemeente met faciliteiten voor Franstaligen. Van de Belgische inwoners in deze gemeente wordt niet vereist dat ze beide landstalen kennen vermits er sinds meer dan 50 jaar faciliteiten bestaan. Wanneer verzoeker dan aantoonde dat hij goed Frans kent, is dat een bewijs van voldoende integratie. Hij moet immers niet daarvoor aantonen dat hij goed de 2 landstalen kent daar anders zijn integratie op een hoger niveau zou moeten staan als die van de Belg, wat absurd is. Uit het vorige kan afgeleid worden dat het redelijkheidsbeginsel geschonden wordt.

7. *M.b.t. tweede verzoeker wordt onterecht verweten dat hij zijn secundaire studies niet voleindigd heeft en aldus geen diploma heeft. Hij is geboren in het jaar 1990 en was bijgevolg 18 jaar oud in 2008. De bestreden beslissing neemt aan dat hij schoolliep tot in 2011. Hij heeft bevelen gehad om het grondgebied te verlaten, die dan weliswaar vernietigd werden, maar ondertussen had hij geen verblijfsvergunning, zelfs geen voorlopige. Vanaf 2014 was hij onwettig in België. Verweerder kan hem bijgevolg niet verwijten dat hij als meerderjarige sans-papier geen les meer mocht volgen. Ook deze motivering schendt het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.*

8. *Anders dan verweerder beweert, staat de werkbereidheid van tweede verzoeker vast, de attesten daarover zijn duidelijk. Het is overigens moeilijk om te solliciteren bij gebrek aan wettig verblijf!*

M.b.t. de zogezegde afwezigheid van werkbereidheid van eerste verzoeker verliest verweerder uit het oog, wat nochtans elders in de bestreden beslissing wordt gesteld, dat hij de nodige mantelzorg geeft aan zijn echtgenote en bijgevolg moeilijk kan werken. Aldus wordt het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Tenslotte wordt onterecht betoogd dat verzoekers niet beschikken over een toelating tot tewerkstelling: de aanvraag om machtiging tot verblijf dient immers o.m. daarvoor (eveneens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel).

9. *M.b.t. de taalkennis van eerste verzoeker wordt wel aanvaard dat zijn Nederlands beter is dan dat van tweede verzoeker, maar desondanks onvoldoende. Zulke motivering laat hem niet toe te begrijpen waarom dit onvoldoende zou zijn, waardoor de formele motiveringsplicht geschonden wordt.*

10. *Verder zou een gebrek aan integratie worden afgeleid uit de afwezigheid van "deelname aan het verenigingsleven", ook al leggen verzoekers talrijke attesten voor waaruit blijkt dat ze een sociaal netwerk hebben.*

Krachtens artikel 1/2, § 3, derde lid Vw. beoordeelt verweerder de inspanningen tot integratie om een verlenging van het verblijf te verkrijgen aan de hand van een aantal criteria, waarvan "de actieve deelname aan het verenigingsleven" er een is. Deze lijst is niet cumulatief (Kamer 2015-16, 1901/1, 9), m.a.w. de vreemdeling moet niet aan alle criteria tot integratie voldoen om verlenging van het verblijf te verkrijgen. Beweren dat de integratie van verzoekers onvoldoende is omdat ze wel een groot sociaal netwerk hebben maar niet deelnemen aan het verenigingsleven, komt erop neer dat verweerder hogere eisen voor de integratie stelt aan diegene die een machtiging tot verblijf vraagt dan aan diegene die reeds tot verblijf gemachtigd is en daarvan de verlenging wenst. Dit schendt het redelijkheidsbeginsel.

De denigrerende opmerkingen van verweerder over deze getuigenissen laten verzoekers voor zijn rekening!

11. *Tenslotte m.b.t. het motief op het einde van de motivering: ondanks aanvankelijke pogingen tot integratie en ondanks de lange duur van het verblijf dat gedeeltelijk legaal was, worden er geen "bewijzen voor actuele of verregaande inspanningen tot integratie" voorgelegd, waarbij dan wel uit het oog verloren wordt, m.b.t. eerste verzoeker, dat hij de laatste jaren in onwettig verblijf verkeert en mantelzorg moet verlenen aan zijn echtgenote, zodat deze laatste jaren mindere inspanningen tot integratie kunnen worden getoond, en m.b.t. tweede verzoeker idem t.g.v. het onwettig verblijf sedert 2014.*

Uit het voorgaande volgt dat alle motieven niet pertinent en/of onredelijk en/of onzorgvuldig zijn, zodat deze niet kunnen standhouden.

De nota met opmerkingen en repliek

1. *Verwerende partij meent dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het de schending inroept van het zorgvuldigheidsbeginsel, omdat dat geen rechtsnorm is waarvan de schending kan ingeroepen worden. Verwerende partij verwijst naar een geïsoleerd arrest van de Raad van State uit 2016. De Raad van State heeft nadien nog regelmatig deze rechtsnorm toegepast, o.m. in het arrest van 29 maart 2019 nr. 244.061. Ook uw Raad past deze rechtsnorm regelmatig toe. Het zorgvuldigheidsbeginsel is bovendien wel degelijk uitgewerkt in het beroep.*

2. *I.v.m. het eerste onderdeel stelt verwerende partij terecht dat gegevens m.b.t. staatsveiligheid "met de nodige omzichtigheid" moeten behandeld worden. Toch dient herhaald te worden dat de Raad de*

motivering van de beslissing moet kunnen controleren, zoals uit het in het beroep vermelde arrest blijkt, waarmee verwerende partij geen rekening houdt. Deze bevestigt overigens dat dit het determinerend motief van de beslissing is, zodat het onwettige karakter ervan voldoende is om de beslissing te vernietigen. Overigens, ook m.b.t. staatsveiligheid vereist de rechtsstaat dat zulke gegevens aan een tegensprekelijk debat worden onderworpen (EHRM 17 mei 2018, Ljatici/Noord-Macedonië, § 22.

3. De enige stukken van het administratief dossier die werden meegedeeld zijn de stukken in bijlage van de nota met opmerkingen. In feite gaat het maar om één stuk, vermits de aanvraag uitgaat van verzoeker, de bestreden beslissing meegedeeld werd met het beroep en de rechtspraak van de RvV geen deel uitmaakt van het administratief dossier. Dit ene stuk is een synthesenota van verwerende partij van 24 augustus 2018, met daarin 2 e-mails van de Staatsveiligheid van 14 februari en van 7 maart 2019. De eerste mail bevat geen informatie, terwijl de tweede mail verwijst naar een PV, dat niet gevoegd wordt. Tevens wordt gesteld dat het parket van Luik de zaak zonder gevolg gerangschikt heeft, en dat een andere persoon van verboden wapendracht werd beschuldigd. Uit deze mails kan zeker geen gevaar voor de openbare veiligheid worden afgeleid. Tevens verwijst de synthesenota naar een schrijven van de Staatsveiligheid van 5 oktober 2018, dat niet meegedeeld wordt. Daarin zou sprake zijn van het feit dat eerste verzoeker gekend is bij de lokale politie van Kapellen, maar dat is geen bewijs van een gevaar voor de nationale veiligheid. Voor het overige wordt de zin hernomen die reeds in de bestreden beslissing staat. Dit maakt enkel een bewering uit van verwerende partij zonder dat dit gestaafd wordt door een stuk; zelfs de brief van de Staatsveiligheid wordt niet meegedeeld. Aldus kan de Raad zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.

4. Op blz. 16 beweert verwerende partij dat verzoekers in een periode van onwettig verblijf hun sociale banden zouden hebben opgebouwd. Hierbij spreekt verwerende partij zich tegen, daar in voornoemde synthesenota vermeld wordt, m.b.t. de periode van 26 september 2009 tot 24 februari 2014, dat "Tijdens deze periode beschikten zowel vader als zoon over legaal verblijf".

5. Op blz. 18 roept verwerende partij het algemeen rechtsbeginsel "Nemo auditur propriam turpitudinem allegans" in omwille van de zagezegde tekortkomingen van verzoekers. Hierbij wordt dan verwezen naar de "onwettigheid van hun situatie", hetgeen, zoals in het vorig punt vermeld, verwerende partij in zijn administratief dossier ontkent.

6. Op dezelfde bladzijde beweert verwerende partij dat tweede verzoeker deel uitmaakt van de "Nederlandstalige maatschappij", zonder dit te staven. Bovendien heeft de communicatie tussen de overheid en de particulier wel degelijk te maken met diens zelfredzaamheid, wat in de betrokken gemeente ook kan in het Frans.

7. Voor het overige betreffen de beschouwingen van verwerende partij ofwel theoretische beschouwingen, ofwel wordt de argumentatie van verzoekers in het beroep ontkend. Het volstaat bijgevolg om daarnaar te verwijzen."

De verzoekers voeren onder meer aan dat de gemachtigde artikel 8 van het EVRM miskent door te stellen dat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM aangezien de weigeringsbeslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en de verzoekers dus niet worden gescheiden van hun gezinsleden die wettig verblijf hebben in België. De verzoekers benadrukken dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich niet enkel opdringt bij een verwijderingsmaatregel, maar ook bij een beslissing over het verblijf. Zij betogen tevens, in verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), dat artikel 8 van het EVRM niet enkel een negatieve verplichting inhoudt waarbij de staat zich onthoudt van een willekeurige inmenging in het privé- en gezinsleven, maar ook een positieve verplichting die impliceert dat de staat maatregelen moet nemen om te waarborgen dat deze rechten zonder hindernis kunnen worden uitgeoefend.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet

sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd omtrent het door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven:

“De betrokkenen beroepen zich op hun recht op een gezinsleven dat enkel in België kan worden beleefd en op hun sociaal netwerk opgebouwd tijdens hun lange en grotendeels legale verblijf in de zin van art. 8 EVRM, waaraan bovendien hun werkbereidheid wordt toegevoegd. In casu vormen de betrokkenen, vader en zoon, één gezin met hun respectievelijke echtgenote (wat de vader betreft) en moeder (wat de zoon betreft) en de dochter/zus op éénzelfde adres, terwijl mevrouw en dochter/zus erkend werden als vluchtelingen en derhalve genieten van legaal verblijf. Mevrouw ontving een erkenning van haar handicap van 66% en haar psychiater bevestigt de nood aan mantelzorg op lange termijn, een taak die door haar echtgenoot en zoon worden gedragen.

(...)

In huidig verzoekschrift worden artikel 8 EVRM en artikel 22 van de grondwet aangehaald met betrekking op de eerbiediging van het privé-leven.

In Art. 8 EVRM, lid 2 wordt echter bepaald dat de overheid kan ingrijpen in het familieleven wanneer dit bij wet (in casu de vreemdelingenwet) voorzien is en in een democratische samenleving vereist is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de volksgezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. In casu dient een proportionaliteitstoets uitgevoerd te worden. Bij de fair-balance-toets worden de belangen van het individu afgewogen ten opzichte van die van de staat.

De Analysedienst van de Veiligheid van de Staat waarschuwde onze dienst dat de betrokkenen door hun dienst gekend zijn. In dergelijke gevallen wordt inhoudelijk zo weinig mogelijk meegedeeld aan de behandelende ambtenaar omwille van de noodzakelijke geheimhouding. Dergelijke adviezen mogen doorgaans niet meegedeeld worden aan de betrokkene zelf, noch aan derden. In voorliggend dossier werd gezien de omstandigheden uitzonderlijk de toestemming verleend om de geheimhouding gedeeltelijk op te heffen inzake het negatieve advies van de Veiligheid van de Staat voor zowel vader als zoon. Dit negatieve advies houdt in dat beiden worden geacht een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de nationale veiligheid op basis van geheime en vertrouwelijke gegevens waarover de bevoegde dienst beschikt. Wat de zoon betreft, wordt toestemming verleend om het volgende te argumenteren: Hij “is gekend voor zijn contacten in het Tsjetsjeense radicale milieu en voor contacten met een persoon gelinkt aan terrorisme.” Terrorisme heeft een zware impact op de samenleving. Aldus houdt het weigeren van het voorliggend verzoekschrift een fundamenteel belang van de samenleving in.

(...)

Het toekennen van een verblijfsmachtiging op grond van art. 9 bis is een gunstmaatregel, en de betrokkenen komen door hun eigen persoonlijk gedrag niet in aanmerking voor deze gunstmaatregel.

Daar er geen bevel om het grondgebied te verlaten, wordt afgeleverd, is er geen schending van de hierboven aangehaalde artikels.

De betrokkenen worden niet gescheiden van hun legaal verblijvende gezinsleden.

Huidige beslissing ontnemt de betrokkenen niet de verdere uitbouw van hun privé – leven zoals zij dit op heden hebben, zodat er in casu opnieuw geen schending is van de hierboven aangehaalde artikels.”

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde, op het moment dat hij de bestreden beslissing trof, op zich niet betwist dat de verzoekers in België een gezinsleven hebben ontplooid dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Het gezinsleven wordt immers op geen enkele wijze betwist, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat de voorliggende verblijfsaanvraag ontvankelijk werd bevonden net met het oog op de bescherming van het gezinsleven van de verzoekers. Uit een nota van

3 december 2018 blijkt immers dat de door artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet vereiste buitengewone omstandigheden in aanmerking werden genomen omwille van het recht op gezinsleven dat enkel in België kan worden beleefd. Hierbij werd concreet gewezen en (middels vetzetting) benadrukt dat de echtgenote/moeder en minderjarige dochter/zus erkend vluchtelingen zijn en dat de moeder mantelzorg nodig heeft gezien haar psychologisch fragiele toestand, zodat het buitengewone moeilijkheden zou opleveren indien de verzoekers deze gezinsleden in België zouden moeten achterlaten teneinde hun aanvraag in te dienen te Moskou of te Sint-Petersburg waar ze niemand kennen. De diensten van de verweerder hebben in deze nota uitdrukkelijk aangegeven dat dit ook de reden is waarom er geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven. Aangezien in de bestreden beslissing geen enkele nadere toelichting meer wordt gegeven over de elementen die nopen tot de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden (als ontvankelijkheidsvoorwaarde) en tot de beslissing om geen bevel om het grondgebied te verlaten, dient te worden aangenomen dat de gemachtigde zich heeft gebaseerd op de redengeving in de voormelde nota. Ook in de nota met opmerkingen betwist de verweerder het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet.

Gelet op de voorliggende elementen kan dan ook worden aangenomen dat de verzoekers in België een gezinsleven hebben ontplooid dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Om na te gaan of er een schending voorligt van het recht op de bescherming van dit gezinsleven, is het van belang om te weten of de verzoekers voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf hebben verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, hetgeen *in casu* het geval is nu de verzoekers voorafgaand aan de bestreden beslissing niet tot een verblijf waren toegelaten of gemachtigd in het Rijk, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet volgens het EHRM eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven of ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er, ook inzake positieve verplichtingen, aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinsvorming op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi e.a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun en ongeacht de verdragsverplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat dus gerechtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt

uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen moeten worden afgewogen tegen het publieke belang betreffende een effectieve immigratiecontrole en/of het handhaven van de openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om ter zake een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door dit verdragsartikel worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

De Raad brengt dan ook nogmaals in herinnering dat op de verdragsluitende staten de verplichting rust om bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te onderzoeken in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, *Raza v. Bulgarije*, par. 54). Zoals de verzoekers pertinent aangeven, houdt de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming niet enkel de negatieve verplichting in van de staat om zich te onthouden van willekeurige inmenging in het gezinsleven, maar kan deze bescherming naast een verbod op uitwijzing ook positieve verplichtingen met zich meebrengen waarbij de staat, indien nodig, positieve maatregelen moet nemen om de vreemdeling in staat te stellen om zijn rechten zonder belemmering uit te oefenen (EHRM 15 januari 2007, nr. 60654/00, *Syssojeva e.a. vs. Letland*, par. 104). Ook wanneer de verwijdering niet aan de orde is, moet de verweerder in het kader van een verblijfsaanvraag waarin de vreemdeling zich beroept op een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven, onderzoeken of op de Belgische staat, gelet op het geheel van de concrete omstandigheden, een door artikel 8 van het EVRM voorziene positieve verplichting rust om deze vreemdeling een verblijfsrecht toe te kennen, teneinde hem in staat te stellen om het gezinsleven op het grondgebied uit te oefenen (zie onder meer EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 105; EHRM 15 januari 2007, nr. 60654/00, *Syssojeva e.a. vs. Letland*, par. 104).

Het enkele gegeven dat aan de verzoekers geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven en dat zij aldus niet fysiek gescheiden worden van hun legaal in België verblijvende gezinsleden (echtgenote/moeder en minderjarige dochter/zus), impliceert dan ook geenszins dat er geen sprake zou zijn van een schending van hun door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven. De gemachtigde geeft hiermee in wezen slechts aan dat hij zich onthoudt van de effectieve verwijdering van de verzoekers, doch hiermee heeft de gemachtigde nog niet onderzocht of er, gelet op de concrete omstandigheden die het gezinsleven van de verzoekers kenmerken en die moet worden afgewogen tegen de legitieme belangen van de Belgische staat, een positieve verplichting is om de verzoekers de gevraagde verblijfsmachtiging toe te kennen teneinde hen in staat te stellen om hun gezinsleven zonder belemmering verder in België uit te oefenen. Ook uit het motief dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en dat de verzoekers hiervoor niet in aanmerking komen door hun eigen persoonlijk gedrag, blijkt geen concrete belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing aangeeft dat het weigeren van “*het voorliggend verzoekschrift*” (dit is de verblijfsaanvraag) een fundamenteel belang inhoudt van de samenleving en

waar in dit kader wordt verwezen naar de informatie van de staatsveiligheid, wordt in wezen enkel gesteld dat de verzoekers een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormen voor de nationale veiligheid zodat de Belgische samenleving er belang bij heeft om zich tegen deze bedreiging te beschermen. Ook hier ontbreekt echter een concrete belangenafweging aangezien de concrete elementen die het gezinsleven van de verzoekers kenmerken, niet worden afgetoetst aan het legitieme belang van de staat bij het handhaven van de openbare orde. Deze concrete elementen werden nochtans nadrukkelijk in de aanvraag naar voor geschoven en zij werden in de bestreden beslissing weergegeven als volgt:

“De betrokkenen beroepen zich op hun recht op een gezinsleven dat enkel in België kan worden beleefd en op hun sociaal netwerk opgebouwd tijdens hun lange en grotendeels legale verblijf in de zin van art. 8 EVRM, waaraan bovendien hun werkbereidheid wordt toegevoegd. In casu vormen de betrokkenen, vader en zoon, één gezin met hun respectievelijke echtgenote (wat de vader betreft) en moeder (wat de zoon betreft) en de dochter/zus op éénzelfde adres, terwijl mevrouw en dochter/zus erkend werden als vluchtelingen en derhalve genieten van legaal verblijf. Mevrouw ontving een erkenning van haar handicap van 66% en haar psychiater bevestigt de nood aan mantelzorg op lange termijn, een taak die door haar echtgenoot en zoon worden gedragen.”

De gemachtigde erkent in de bestreden beslissing tevens dat *“in casu een proportionaliteitstoets (dient) uitgevoerd te worden”* en dat bij deze *“fair-balance-toets”* de belangen van het individu moeten worden afgewogen ten opzichte van die van de staat. Uit de motieven die hierop volgen blijkt echter dat de gemachtigde enkel de belangen van de staat heeft geschetst, zonder echter een concrete beoordeling door te voeren van alle relevante elementen en omstandigheden die het gezinsleven van de verzoekers kenmerken en zonder de beide belangen daarna concreet tegen elkaar af te wegen.

Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde enige aandacht heeft besteed aan of enige concrete afweging heeft gemaakt omtrent de particuliere gezinssituatie van de verzoekers die reeds lange tijd samenwonen met hun legaal verblijvende gezinsleden in België, waarbij de echtgenote/moeder en de minderjarige dochter/zus erkend vluchteling zijn en dus niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst en waarbij de echtgenote/moeder gelet op haar gezondheidstoestand nood heeft aan mantelzorg die door de verzoekers wordt geboden.

In de mate dat artikel 8 van het EVRM een concrete beoordeling en billijke afweging vereist van alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68).

Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet anders doen besluiten. De verweerder verwijst immers hoofdzakelijk naar de motieven in de bestreden beslissing omtrent het privéleven van de verzoekers (hun integratie en “sociale banden”) zonder dat een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven enerzijds en deze van het privéleven anderzijds. De bescherming van het gezinsleven (kerngezin) vereist een andere afweging dan de bescherming van de loutere sociale banden die een vreemdeling in het gastland heeft opgebouwd (privéleven). *In casu* heeft de Raad enkel vastgesteld dat artikel 8 van het EVRM is geschonden in de mate dat de gemachtigde heeft nagelaten om de belangen van de verzoekers bij het verderzetten van hun gezinsleven in België concreet af te wegen tegen het belang van de Belgische staat bij het vrijwaren van de openbare orde. De verweerder beperkt zich, wat dit gezinsleven betreft, in de nota met opmerkingen tot de loutere, blote bewering dat er geen enkele positieve verplichting is om het gezinsleven van de verzoekers te faciliteren. Zulks werd echter, zoals hoger vastgesteld, niet concreet onderzocht.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook geen afbreuk doen aan de vastgestelde schending van artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot de vastgestelde bedreiging voor de nationale veiligheid, geven de verzoekers tevens aan dat in de bij de nota met opmerkingen gevoegde synthesenota en de daarin geciteerde e-mailberichten van de staatsveiligheid enkel wordt gesteld dat de eerste verzoeker gekend is bij de lokale politie te Kapellen, hetgeen geen bewijs is van een gevaar voor de nationale veiligheid. De verzoekers betogen tevens dat de brief van de staatsveiligheid van 5 oktober 2018 niet wordt meegedeeld. De

verweerder is hiertoe echter geenszins verplicht, aangezien de wet hem enkel oplegt om een administratief dossier neer te leggen op de griffie van de Raad en niet om de stukken van dit dossier tevens over te maken aan de tegenpartij. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, is de Raad *in casu* niet verhinderd om zijn wettigheidscontrole uit te oefenen. De desbetreffende brief van de staatsveiligheid bevindt zich immers wel degelijk in het administratief dossier. De raadsman van de verzoekers heeft hiervan kennis kunnen nemen toen hij op 5 mei 2019 op de griffie van de Raad inzage heeft genomen in het voorliggende dossier.

De Raad wijst er op dat een verzoekende partij, onafgezien van het bepaalde in artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, steeds de mogelijkheid heeft om voor de Raad een nieuw middel te ontwikkelen of een middel concreet aan te vullen wanneer de grief is gebaseerd is op een gegeven waarvan hij slechts kennis kon nemen na inzage van het administratief dossier (*cf.* A. WIRTGEN, *Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder, in Raad van State, I. afdeling administratie, Brugge, die Keure, 2004, 50 - 54*). *In casu* kan enkel worden vastgesteld dat de verzoekende partij, na de inzage in het dossier, op de terechtzitting van 3 juni 2019 geen verdere grieven heeft aangevoerd dan deze die in de synthesesemorie zijn opgenomen.

Aan de andere kant dient wel te worden opgemerkt dat aan de verzoekers, samen met de nota met opmerkingen, een aantal stukken werden overgemaakt waarvan de verzoekers op het ogenblik van het instellen van het beroep nog geen kennis hadden kunnen nemen. Het is de verzoekers, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook toegelaten om hun middel in de synthesesemorie aan te vullen met een concrete kritiek die is gebaseerd op deze later meegedeelde stukken.

Samen met de verzoekers stelt de Raad vast dat uit de e-mailberichten van de diensten van de veiligheid van de staat enkel blijkt dat de eerste verzoeker gekend is via de lokale politie te Kapellen. Deze vaststelling strookt met de overige stukken van het administratief dossier. In de brief van de administrateur-generaal van de veiligheid van de staat (hierna: de VSSE) van 5 oktober 2018 wordt omtrent de eerste verzoeker enkel gesteld dat hij gekend is via informatie van de lokale politie Kapellen. Meer nog, hieraan wordt toegevoegd dat de dienst veiligheid van de staat verder niets te melden heeft over de eerste verzoeker. Ook de overige stukken van het administratief dossier bevatten geen verdere informatie waarop de gemachtigde zich zou kunnen steunen om te stellen dat de eerste verzoeker een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid. Aangezien de Raad geheel in het ongewisse wordt gelaten over wat precies bedoeld wordt met de "informatie" van de lokale politie van Kapellen, kan hij zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen in de mate dat de eerste verzoeker als een ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid wordt beschouwd. Dit klemt des te meer nu in de briefwisseling en in het e-mailverkeer van de VSSE geenszins wordt gesteld dat de informatie over de eerste verzoeker geheim dient te worden gehouden en de VSSE in tegendeel uitdrukkelijk stelt dat er naast de informatie van de lokale politie te Kapellen niets te melden is over de eerste verzoeker.

De verweerder, die voorafgaand aan de terechtzitting in kennis werd gesteld van de synthesesemorie, heeft ter terechtzitting hieromtrent geen enkele repliek gevoerd.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat de overige grieven niet onderzocht hoeven te worden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 maart 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE